

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/195/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912212791
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912212791.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a sudcov JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 9C/167/2012-90 zo dňa 22. decembra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu náhradu škody vo výške 3.704,21 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 740,84 Eur z titulu zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu, keď tento v exekučnej veci rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej dobe a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Súd zároveň návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13NcN/356/2012 zo dňa 15. októbra 2012, vyjadrením žalovaného, obsahom súdneho spisu a obsahom pripojeného spisu č.k. 9Er/433/2009. Prvostupňový súd zistil, že v konaní, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp.zn. 9Er/433/2009, oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 10. augusta 2009, súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 25. septembra 2009. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s.. O žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 2. augusta 2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 14. júla 2011 a následne bola exekúcia zastavená uznesením zo dňa 5. októbra 2011, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 9. novembra 2011. Prvostupňový súd uviedol, že nemožno spochybníť, že okresný súd v exekučnej veci nerozhodol v lehote ustanovenej Exekučným poriadkom tak, ako na to poukazuje žalobca. Touto lehotou však okresný súd viazaný nebol, nakoľko podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku z znení účinnom v čase začatia exekúcie, lehota 15-tich dní odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie. V danom prípade, konkrétnej exekučnej veci existoval dôvod, pri ktorom 15-dňová

lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenie na vykonanie exekúcie neplatí. Prvostupňový súd konštatoval, že žalobca nepreukázal jednu zo zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody a nároku na nemajetkovú ujmu a to nesprávny úradný postup okresného súdu. Vo vzťahu k prieťahom v konaní prvostupňový súd poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, konkrétne na rozhodnutia ústavného súdu vydané v konaní I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01, I. ÚS 63/00 a I. ÚS 42/01. Nakoľko prvostupňový súd mal zato, že k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo a nemožno konštatovať, že v konaní došlo k zbytočným prieťahom pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie súd oprel o ustanovenia § 3 ods.1 písm.d), § 4 ods.1 písm.a), § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods.1, § 16 ods.1 a § 17 ods.1, ods.2, ods.3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; § 44 ods.2 Exekučného poriadku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol pre to dôvody a predložil listiny spájané s uvedenými dôvodmi. Nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania. Trval pritom na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponujú s časovými úsekmi, uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Je dôležité skúmať nie len moment, kedy súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil súdnemu exekútorovi. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k takýmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Žalobca v odvolaní zároveň namietal, že prvostupňový súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o jeho návrhu na prerušenie konania osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplataenia vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v exekučnom konaní, t.j. zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty. Žalobca navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom Okresného súdu Rimavská Sobota. Priamo v žalobe vzniesol žalobca námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z

prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil žalobu žalovanému na vyjadrenie, obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania, okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Žalovaný vyjadrenie vo veci samej súdu doručil bezprostredne pred termínom pojednávania, prostredníctvom elektronickej pošty. Prvostupňový súd účastníkov konania na pojednávanie riadne predvolal, lehota na prípravu na pojednávanie bola zachovaná. Súd na pojednávaní po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok. V napadnutom rozsudku je uvedený konkrétny exekučný spis ohľadne exekučného konania, v ktorom mala byť žalobcovi podľa návrhu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda, súd sa oboznámil s obsahom rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihliadnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihliadnutím na procesné chyby.

Vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade je zrejmé, že aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne súdy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, uvedenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu. Ide len o zhrnutie rozličných dôvodov, reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi Slovenskej republiky v obdobných veciach. Poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania napriek skutočnosti, že na termín pojednávania bol zo strany prvostupňového súdu riadne vytyčený a predvolanie na pojednávanie mu bolo riadne doručené. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení (okrem iného na jednej strane odvolateľ tvrdí, že nemal možnosť sa vyjadriť k vyjadreniu žalovaného, na druhej strane, že okresný súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, pretože žalovaný sa napriek výzve súdu a doručenému návrhu k veci nevyjadril), žalobca pripisuje súdu závery, ktoré tento v odvolaní napadnutom rozhodnutí nevyslovil.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vec právne posúdil správne. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) pri posudzovaní veci sa krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolacia námietka, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31. mája 2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19. júna 2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11. marca 2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12. septembra 2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2013, sp.zn. 7 Cdo 141/2013, podľa ktorého „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods.1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010 sp.zn. 3Nc 14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č.514/2003 Z.z.“. Rovnako

možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike za zhodnej právnej úpravy (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, 31 Nd 209/2009 zverejnené pod č.65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevytlúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (tu 13NcC/356/2012-9 zo dňa 15. októbra 2012) bolo účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolačia námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie doručil okresný súd právnomu zástupcovi žalobcu riadne prostredníctvom pošty a včas s poskytnutím päťdňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O.s.p.); postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia s návrhom a písomnými podaniami účastníkov konania pozostávalo len z oboznámenia sa s listinami z exekučného spisu, ktorý ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v návrhu na začatie konania. Žalobca bol účastníkom uvedeného exekučného konania (9Er/433/2009) a obsah exekučného spisu mu ako účastníkovi konania nepochybne známy. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal. Žalobcovi síce nebolo riadne doručené aj vyjadrenie žalovaného k žalobe, nakoľko v elektronickej forme bolo súdu doručené bezprostredne pred začatím pojednávania a v čase predvolania na termín pojednávania ním súd nedisponoval. V tomto smere je potrebné ale zdôrazniť, že písomné vyjadrenie je prakticky totožné so stanoviskami, ktoré žalovaný zaujíma v obdobných právnych veciach, medzi tými účastníkmi konania a líši sa prakticky len označením čísla konania a označenia súdneho spisu v porovnaní so stovkami až tisíckami obsahovo zhodných písomných vyjadrení žalovaného, ktoré boli žalobcovi v iných konaniach bezpochyby riadne doručené. Žalobcovi je tak stanovisko žalovaného a jeho skutkové a právne tvrdenia nepochybne dostatočne známe. Zákonným postupom okresného súdu nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom; k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania.

K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Týmto postupom okresného súdu nebol žalobca vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia; postup okresného súdu bol plne odôvodnený hospodárnosťou konania. Navyše vyhláseným uznesením o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol okresný súd viazaný (§ 170 ods. 1 O.s.p.) a preto mohol pokračovať v konaní. Okresný súd nesúhlas žalobcu s rozhodnutím krajského súdu o tom, že konajúci sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci správne nepovažoval za skutočnosť zakladajúcu povinnosť prerušiť konanie podľa § 109 ods.1 písm. b) O.s.p., podľa ktorého súd obligatórne preruší konanie, keď rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je oprávnený sám riešiť. Pokiaľ žalobca navrhoval prerušiť konanie podľa § 109 ods.2 písm.c) O.s.p., z dikcie citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že v tomto prípade ide o fakultatívne prerušenie konania, t.j. súdu nevzniká povinnosť konanie prerušiť, pokiaľ sa mu na základe skutočností vyplývajúcich zo spisu takýto postup nejaví ako nevyhnutný. Súd je oprávnený konanie prerušiť v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Odvolateľ v návrhu na prerušenie konania pripojil kópiu sťažnosti, o ktorej tvrdil, že túto podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Sťažnosť žalobcu, adresovaná Ústavnému súdu Slovenskej republiky, sa mala týkať uznesenia krajského súdu o nevytlúčení konajúceho sudcu v tejto veci. Jej podanie na Ústavný súd Slovenskej republiky žalobca nijako nepreukazoval. Ani táto skutočnosť by však nebola dôvodom na prerušenie konania, pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedené konštatovanie potvrdzuje aj rozhodovacia prax Ústavného súdu Slovenskej republiky ako vyplýva z jeho rozhodnutí v skutkovo a právne totožných veciach (napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 06.02.2013, I. ÚS 92/2013 z 13. 02. 2013), ktorý sťažnosti

obchodnej spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie. Odvolateľ vo svojom návrhu na prerušenie konania a ani v odvolaní nedokladoval a ani netvrdil, že prebieha konanie o otázke, ktorá môže mať vplyv pre rozhodnutie súdu o podanej žalobe, t.j. nepredložil žiadny dôkaz o tom, že jeho ústavná sťažnosť bola prijatá Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia došlo až po zákonnej 15 dňovej lehote a zároveň v tvrdení, že exekučný súd nebol oprávnený preskúmať exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní. Podľa ustálenej súdnej praxe ale pätnásťdňová lehota, plynúca od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo 14. decembra 2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 z 10. júla 2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 z 25. apríla 2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 z 13. februára 2013). Ak okresný súd z pripojeného exekučného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená 25. septembra 2009 (vo vzťahu k nesprávnomu úradnému postupu exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie) a exekučný súd ju zamietol uznesením dňa 2. augusta 2010, uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prieťahy v konaní) a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota, nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14. decembra 2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25. apríla 2013). Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky). Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa ustanovenia § 41 Exekučného poriadku má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). O návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky, vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. októbra 2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R66/2013). Žalobca postup súdu, ktorý skúmal splnenie formálnych a materiálnych predpokladov pre vedenie exekúcie, vytyka exekučnému súdu bezdôvodne. Uvedené konštatovanie platí o to viac, že žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní podané odvolanie proti uzneseniu, ktorým exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia zamietol, zbral späť a žiadal odvolacie konanie zastaviť.

K okolnostiam daného prípadu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z jeho rozhodovacej činnosti je mu známe, že žalobca podával návrhy na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil exekučný súd veľkým počtom podaní a tak v dôsledku jeho subjektívneho konania došlo k rozhodovaniu exekučného súdu aj s určitým časovým odstupom, ktoré bolo ovplyvnené i tým, že exekučný súd náležitým spôsobom skúmal exekučné tituly (vrátane zmlúv uzavretých medzi účastníkmi, návrhov na vykonanie exekúcie i žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, atď.). Ak exekučný súd adekvátnym spôsobom procesne reagoval na nezákonnosť vedenia exekúcie na základe návrhu na vykonanie exekúcie žalobcom v pozícii oprávneného, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že na strane exekučného súdu došlo k nesprávnomu úradnému postupu (viď uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012).

Nakoniec žalobca v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Ani v tomto smere však nemožno okresnému súdu nič vytknúť. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z

kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu); v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Keďže žalobca v súdnom konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Okresný súd nepostupoval v rozpore s exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Prvostupňový súd správne právne odôvodnil, prečo návrhu nevyhovel. Odvolací súd, vychádzajúc z úvah a právnych záverov uvedených vyššie, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O.s.p.), pri rozhodovaní o ktorých správne vychádzal z § 142 ods. 1 O.s.p., teda podľa úspechu v konaní, ale ak žalovanému trovy konania nevznikli, nebolo náhradu akých trov mu prisúdiť.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol za použitia ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu; preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné